

eminent politisk Vej, efter disse Udtalelser, som er faldet i Dag. Og naar jeg i min første Tale henviste til de militære sagkyndiges Udtalelser og Betænkning, saa maa jeg sige, at jeg den Gang ikke havde læst dem; men min Tanke var den: de militære sagkyndiges Betænkning vil blive, om jeg saa maa sige, skubbet ind som et Element i denne Debat; de vil blive værdsat fra de forskellige Partier efter de forskellige Partiers Opfattelse, og derefter vil der finde en Bundfældning Sted, som atter vil give sig Udslag i de enkelte Medlemmers Stilling til Sagen.

Paa samme Maade staar det med Gesandtberetningerne, som der jo var et saa stærkt Ønske — der blev sagt enstemmigt Ønske — indenfor Udvalget om at komme til Kundskab om. Jeg finder i en saadan Sag som denne — og ravnlig, naar der var et Præcedens, som der var, nemlig Militærkommissionens Forhandlinger i 1919 —, at naar man paa nogen mulig Maade kan forsvare at imødekomme de ansvarlige Politikeres Ønske paa dette Omraade, skal man gøre det. Naturligvis havde jeg i den Skrivelse, jeg rettede til Udvalgets Formand, taget et meget bestemt Forbehold om Diskretion, og jeg haaber vedvarende, at denne Diskretion vil blive opretholdt. Jeg har fra min Virksomhed i det udenrigspolitiske Nævn de allerbedste Erfaringer i den Henseende, og jeg har stadig Tillid til, at denne Diskretion vil blive opretholdt, thi det er klart, som ærede Medlemmer af Udvalget vist ogsaa vil have kunnet overbevise sig om, at Gesandterne i en vis Udstrækning har stipuleret som absolut Betingelse, at denne Diskretion blev overholdt. Det er klart, at hvis dette ikke skete, vilde Gesandtberetningens virksomhed blive fuldstændig lammet.

Med Hensyn til de forskellige Udtalelser, der er faldet i Dag, vil jeg gerne holde mig i første Omgang til et Udtryk, som blev brugt af det ærede Medlem Hr. Brorsen. Han brugte dette Udtryk, at „et Stykke Tid endnu“ skulde man vente. „Et Stykke Tid endnu“, det er ikke nogen meget præcis Angivelse for, hvor længe man skal vente. Og hvad vil et Stykke Tid sige? Selv om vi kunde blive enige om, hvor langt dette Stykke Tid skulde være, vilde det saa garantere, at der ikke efter Udløbet af dette Stykke Tid opstod en ny Situation, som kunde give Forslagets Modstandere ny Betænknelighed?

Det ærede Medlem Hr. Brorsen talte, ligesom det ærede Medlem Hr. Holger Andersen har gjort det i tidligere Taler, meget om Randstaterne og Rusland og om det

Urocentrum, som der findes derovre, og det er jo rimeligt, det er menneskeligt i hvert Fald fra Oppositionens Side, at Situationen derovre stadig bliver malet saa mørk som muligt. Jeg skal ikke henfalde til den modsatte Yderlighed at male Situationen lys, og ærede Medlemmer vil ogsaa have kunnet konstatere, at jeg i den forløbne Del af Debatten, der jo allerede strækker sig over et langt Tidsrum, altid har afholdt mig fra Profetier og fra at male Situationer i et bestemt Lys, men har indskrænket mig til at konstatere visse Ting, og særlig paa dette Omraade tror jeg at have været meget forsigtig. Men jeg skal gerne sige om Forholdet mellem Randstaterne og Rusland og Finland og Rusland, at jeg efter min Erfaring og de Informationer, der er tilflydt mig i det sidste Aars Tid, har kunnet konstatere en kendelig Bedring her.

Med Hensyn til Citaterne fra udenlandske Statsmænd er det naturligvis med en vis Tilbageholdenhed, at jeg gaar ind paa dem, men jeg maa sige, at de maa selvfølgelig være præget i ikke uvæsentlig Grad af indrepolitiske Hensyn til de vedkommende Lande og da særlig, hvor der foreligger Allianceforhold til andre Lande. Det er klart, at et Land, der staar i Allianceforhold til et andet Land, dermed til en vis Grad har mistet sin Selvbestemmelsesret med Hensyn til de Forhold, her diskuteres; lige saa klart er det, at et Land, som besidder udstrakte Kolonier, kommer i et andet Forhold til dette Spørgsmaal.

I Anledning af, hvad der er sagt i Dag af det ærede Medlem Hr. Holger Andersen om det urolige Indtryk, han har fra Genève, og om Locarno-Aandens Henviisning eller saadan noget lignende, vil jeg sige: ja, det stemmer jo overens med hele den Psyke, som har karakteriseret det ærede Medlem Hr. Holger Andersen under hele Debatten. Det har stadig været en Op-maling af Uromomenter og Faremomenter og oven i Købet Henviisninger til Publikationer uden særlig Præcisering af, hvad det egentlig drejede sig om; jeg erindrers f. Eks. en Artikel i Fjor af en fransk Forfatter med Hensyn til det fransk-engelske Forhold. Der blev ikke sagt, hvad det egentlig drejede sig om. (*Holger Andersen*: Det er urigtigt det, Ministeren siger). Jeg siger, at det ærede Medlem henviste til en Artikel, og i denne Artikel var det fransk-engelske Forhold behandlet, men det ærede Medlem kom ikke nærmere ind derpaa. (*Holger Andersen*: Jo). Meget vel, saa lader vi det ligge. Kort sagt, alle disse